

Книгата на Йоил и лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден — номер четиринадесет

Jeff Pippenger

2025-12-20

Число четиринадесет

Историята на „Божиите чудни дела“ е представена и чрез пророческия въпрос „докога“. Историята, представена чрез тези два и чрез много други символи, изобразява времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. В този период се води спор относно истинската и многото други лъжливи вести за късния дъжд. Има само една истинска вест за късния дъжд. Разказната линия на свещената история, в която Бог извършва Своите чудни дела, е поставена в контекста на книгата на Йоил, където „новото вино“ е отнето от едната група, докато се излива върху другата група.

В книгата на Йоил има няколко противопоставяния, които трябва да бъдат отбелязани. Коренът на думата „притча“ означава „поставяне редом“ и по самото си естество включва противопоставяне между две групи. По-рано вече засегнахме някои от „противопоставянията“ в книгата на Йоил, като посочихме, че венецът на гордостта, който носят пияниците, управляващи Йерусалим, е противопоставен на онези, които носят венеца на славата. Все още не сме изложили как символът на радостта е противоположността, но същевременно и съответствието на посрамването; но това е така и възнамеряваме да го покажем. Темата за алфа и омега също се намира в книгата на Йоил и този принцип, според който първото онагледява последното, се потвърждава и от двете проповеди на Петър в книгата Деяния.

Втора глава на Деяния се развива на Петдесетница в 9 часа сутринта (третия час), а трета глава — в деветия час (3 часа следобед), времето на вечерната жертва. В Деяния 2 вестта, която Петър прогласява, е в горницата на частен дом, но проповедта му в трета глава е изнесена в храма. Те са свързани заедно чрез призива към покаяние и в двете събрания. Една и съща вест, две географски места, представляващи символа на удвояване в рамките на петдесетната вест, разделена между двора и храма. В Откровение 11 на Йоан е казано да измери храма, но да остави двора, защото той бе даден на езичниците.

И даде ми се тръстика, подобна на жезъл; и ангелът застана, казвайки: Стани и измери Божия храм, и олтара, и онези, които се покланят в него. А двора, който е вън от храма, остави вън и не го измервай; защото е даден на езичниците; и светия град ще тъпчат четиридесет и два месеца. Откровение 11:1, 2.

Така удвояването на двете проповеди и разделянето на местоположението на двете проповеди посочва две аудитории за късния дъжд в книгата на Йоил. Едната аудитория са езичниците извън храма, а другата — юдеите в храма. При съда над живите Божият дом

бива съден първо, и от 11 септември до неделния закон храмът е съден, а от неделния закон до приключването на човешкия изпитателен срок биват съдени езичниците. Този съд се извършва по време на късния дъжд, който Петър посочва като изложен в книгата на Йоил. Това, което дворът (езичниците) и храмът (Божията църква) в разделението, представено в Деяния, глави втора и трета, означават, е също така разграничението в Йоил между ранния дъжд и късния дъжд. Ранният дъжд дойде на 11 септември и се излива, докато Божият храм бива съден. Когато този процес приключи, късният дъжд се излива върху езичниците в двора.

И тъй, веселете се, синове на Сион, и се радвайте в Господа, вашия Бог; защото Той ви даде ранния дъжд според правдата и ще направи да слезе за вас дъждът, ранният дъжд и късният дъжд в първия месец. Йоил 2:23.

Моята цел сега не е да определям пророческото разграничение между радостта и посрамването, но стихът известява Божия народ да „се радва“ поради вестта на късния дъжд. Вестта на късния дъжд поражда пророческа радост в Божия народ. При това предметът на ранния, или първия, дъжд, последван от късния дъжд, е илюстрация на камъка на препъване, който беше отхвърлен и на който се удивиха. Символът на крайъгълния камък, който в крайна сметка става връхният камък, е онова, което е дивно в очите и на Бога, и на Неговия народ.

Чудният камък представлява Алфата и Омегата на пророчеството. Принципът на алфата и омегата по отношение на пророческото приложение е многократно посочен от Алфата и Омегата в Неговото Слово, а Той е Словото. Поради тази причина това, което е било разкрито относно този принцип, е било разкрито на нас и на нашите деца завинаги. Годината 1863 е завършващият камък на библейското пророчество и тя е завършващият камък на периода на третия ангел от 1844 до 1863. 1844 беше основният камък, а 1863 — завършващият камък на този пророчески период. 1844 до 1863 е установен пророчески период, също тъй установен, както 538 до 1798. Фактът, че човечеството не знае нещо, което Бог е установил, не прави това нещо неустановено!

Завършихме предишната статия със следния откъс.

„Беше ми показано, че неговото отношение към Божия народ беше в някои отношения подобно на отношението на Моисей към Израил. Имаше роптаещи против Моисей, когато обстоятелствата бяха неблагоприятни, и е имало роптаещи и против него.“
Свидетелства, том 3, 85.

През 1863 г. Джеймс Уайт представляваше „известни отношения“ „Моисей за Израил“.

Периодът от 1844 до 1863 г. бе предобразен в периода от избавлението при Червеното море до първия Кадис. Първият Кадис е алфата, а вторият Кадис — омегата, като по този начин се представят два четиридесетгодишни периода, водещи до Кадис, и и двата завършиха с бунт.

Духът на пророчеството съотнася преминаването през Червеното море с великото разочарование от 1844 година. Библията съотнася преминаването през Червеното море с кръста, а Сестра Уайт потвърждава, че разочарованието на учениците при кръста е предобразявало великото разочарование от 1844 година. Волята на Господа бе да влязат направо в Обетованата земя, а географският белег на входа към Обетованата земя беше Йерихон, където именно през тази втора седмица на декември 2025 година археолозите току-що разкопаха древния Йерихон — само за да установят, за свое смущение, че падналите стени, които откриха там, бяха паднали всички навън, а не навътре, както винаги става по време на обсада. При древна обсада стените бяха събаряни и тласкани към вътрешността. Но при Йерихон не беше така.

И така, народът извика, когато свещениците затръбиха с тръбите; и стана така, че когато народът чу звука на тръбата и народът извика със силен вик, стената падна на място; така народът се изкачи в града, всеки направо пред себе си, и те превзеха града. Исус Навин 6:20.

Археолозите откриха също и съдове с храна, което показва, че когато стените паднаха, това не е било продължителна, проточена обсада. Това даде отговор и на един въпрос сред археолозите защо библейският разказ за падането на Ерихон описва как те са се изкачили „нагоре“ в Ерихон по хълм или насип, за който сега знаят, че се е образувал, когато стените са паднали навън.

Първото препятствие, което възвестяваше влизането в Обетованата земя, беше Йерихон — град на влияние и богатство. Йерихон е 1863 година и Йерихон е предмет на библейското пророчество не само като илюстрация на периода на неделния закон, но и във връзка с неговото падане и въздигане. Йерихон имаше и свое собствено специфично пророческо проклятие, произнесено над него. Исус Навин произнесе проклятие върху човека, който щеше да съгради отново Йерихон, и с това посочи, че човекът, който щеше да възстанови Йерихон, щеше да изгуби най-младия и най-стария си син при изграждането на този прокълнат град. Единият син трябваше да бъде изгубен при полагането на основата, а другият — при издигането на портата. Това пророчество се изпълни и свидетелството за неговото изпълнение е записано в Библията, което прави Йерихон утвърден библейски символ.

В неговото историческо падение и в неговото пророческо проклятие, последвани от историческото изпълнение на това пророчество, намираме трима свидетели, които говорят за Йерихон през 1863 година. И трите от тези свидетелства следва да бъдат приложени към 1863 година. Тези трима свидетели стоят заедно, точно както три образа на Мойсей стоят пророчески в края на съответните си четиридесетгодишни периоди. Един от тези четиридесетгодишни периоди е ясно съотнесен към милеристката история, като установява, че и трите представяния на Мойсей в края на всеки четиридесетгодишен период съответстват на историята на 1863 година — историята на третия ангел.

Двама от тези трима свидетели на четиридесетте години на Мойсей завършват при Кадис; третият завършек на четиридесетте години беше река Йордан, а завършекът на втория беше Червеното море. Завършекът на първите четиридесет години беше бягството на Мойсей от Египет. И трите описват излизане чрез бягство от Египет в изпълнение на пророчеството на Авраам за четиристотин и тридесетте години на робство в Египет.

Трите четиридесетгодишни периода на Мойсей, чиито завършеци (връхна точка) представляват образ на избавление от Египет, бяха изпълнение на Авраамовото пророчество за пленничество в египетско робство и за избавление от него. Като пророкувания избавител на заветното обещание към Авраам, самият Мойсей започна с това да бъде спасен от водата, както означава името му. След това Мойсей преведе Божия народ през водите на Червеното море и след това до брега на избавлението, представен от река Йордан. Алфата на живота на Мойсей беше спасение от водата на Нил, а омегата — спасението, представено от водата на река Йордан. Алфата на живота на Мойсей, онагледена чрез преживяването, определено от името му и от неговите родители, беше следната: понеже бяха благочестиви родители, те знаеха, че младенецът е осъден на смърт, както и той самият щеше да бъде четиридесет години по-късно, след като уби египтянина. Като благочестиви родители, които знаеха, че синът им трябва да бъде спасен от смъртната присъда, те му приготвиха ковчег, който премина от еврейския свят в египетския свят, тъкмо както Мойсей напусна в края на четиридесет години египетския свят за еврейския свят.

Мойсей повтори историята на Ной в своето спасение от водата. Още първото споменаване на Мойсей като „избавителя“ на четиристотин и тридесетгодишното заветно пророчество към Авраам беше повторение на историята, в която Бог влезе в завет с човечеството, като по този начин съедини заветното пророчество към Авраам за един избран народ със заветното обещание към цялото човечество. Това разкрива кръщение в предаването на младенца Мойсей на фараоновата дъщеря, защото смъртта беше удостоверена чрез делото на родителите, погребението е представено от ковчезето върху водата, а възкресението е фараоновата дъщеря.

Животът на Мойсей започва с това, че се предобразява кръщението на Ноевия ковчег. Следователно това означава, че още от самото начало числото „8“ е свързано с Мойсей, защото коренът на неговото заветно отношение започва с числото „8“ от Ноевия завет, а неговото дело бе да установи обряда на обрязването на „осмия“ ден. След това той бе изпитан и се провали именно по отношение на самия този обред. Животът на Мойсей започва с кръщение и четиридесет години по-късно настъпва една смърт (на един египтянин), която бележи момента, в който египетският Мойсей умира и той става изцяло син на Авраам. Началото и краят на първите четиридесет години от живота на Мойсей са представени чрез кръщение. Първото обозначава преход от евреин към египтянин, а последното — от египтянин към евреин. Четиридесет години след това Мойсей превежда Божия народ през кръщението на Червеното море, по пътя си към кръщението при Йордан, до което той никога не стигна.

Божият народ, под ръководството на Иисус Навин, влезе в Обещаната земя без Моисей, защото той умря тъкмо преди да се стигне до кръщението в Йордан. Моисей каза, а Петър повтори, че Господ, твоят Бог, ще ти въздигне пророк като Моисей. Пророкът, предобразен чрез Моисей, беше Христос и Той започна делото Си точно там, където Моисей го остави. Той започна делото Си при Своето кръщение, а това кръщение беше точно на мястото, където Иисус Навин кръсти древния Израил, когато те преминаха Йордан и влязоха в Обещаната земя. Евангелията ни известяват, че Йоан кръщаваше във Витавара, което е мястото на преминаването и означава бродно преминаване.

Червеното море е символът на бунта на Египет, утвърждавайки пророческото свидетелство на Моисей в този ред като истина. От река Нил до Червеното море (понякога наричано река) и нататък до Йордан. Моисей, чието име означава „изваден от водата“, започва и завършва своето свидетелство при водата на избавлението, и всяка от тези води разкрива две категории поклонници.

Първите четиридесет години на Моисей представляват вестта на първия ангел, а вторите четиридесет години — втория ангел, като третите са третият. Трите ангела притежават свои собствени отличителни пророчески характеристики, така че и трите вест са представени в първата вест. Ние публично сме показвали това явление в продължение на години във връзка с първите три глави на книгата на Даниил.

Даниил се побоя от Бога в първа глава и отказа да яде вавилонската храна, а Бог го прослави във второто, хранително и зрително изпитание, което последва и което доведе до съда и до третото изпитание, извършено от самия Навуходоносор. Първа глава на Даниил е първият ангел от Откровение четиринадесета глава, който възвестява: „бойте се от Бога“, „въздайте Му слава“, както Даниил направи във второто хранително и зрително изпитание, защото „настана часът на Неговия съд“ над Навуходоносор.

Първите четиридесет години от живота на Моисей започнаха, защото родителите му се бояха от Бога. Когато дъщерята на фараона видя ковчежето във водата, Моисей бе преминал второто изпитание, което е зрително изпитание. Тогава дъщерята на фараона отсъди, че той не трябва да умре. Присъда дойде и в края на първите четиридесет, когато той уби египтянина и трябваше да побегне от Египет.

През вторите четиридесет години вторият ангел от Откровение четиринадесета, възвестяващ падането на Вавилон, беше предобразен чрез падането на Египет. При това падане, в края на четиридесетте години, имаше поразително проявление на Божията сила, както и в края на вестта на втория ангел по време на Среднощния вик от 1844 година.

Третият период от четиридесет години започва с произнасянето на смъртна присъда над почти цялото събрание, а завършва със смъртната присъда над водача на това събрание.

Сестра Уайт посочва, че нашата работа е да съчетаем вестите на трите ангела.

„Господ предстои да накаже света за неговото беззаконие. Той предстои да накаже религиозните общности за тяхното отхвърляне на светлината и истината, които са им

били дадени. Великата вест, съчетаваща вестите на първия, втория и третия ангел, трябва да бъде занесена на света. Това трябва да бъде тежестта на нашето дело.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 950.

Първите четиридесет години на Мойсей представляват първия ангел от Откровение четиринадесета глава, а вторият му период от четиридесет години е вторият ангел, и третият четиридесетгодишен период е третият ангел. Нашата „велика вест“ е да съчетаем „вестите на първия, втория и третия ангел“, което поставя и трите символа на Мойсей в 1863 година, и следователно — трима Мойсеи при неделния закон.

Периодът от 1844 до 1863 г. включва двама свидетели на двата четиридесетгодишни периода, които доведоха до Кадис. Вдъхновението посочва, че трети не може да съществува без първи и втори; следователно първите четиридесет години от живота на Мойсей също трябва да представляват периода от 1844 до 1863 г. Мойсей убива египтянина през 1863 г., както и Мойсей удря Скалата със своя жезъл на власт, а също и когато Мойсей иска да види Божиата слава в историята на бунта около златното теле. Има трима Мойсеи при 1863 г. и неделния закон, и всички те са на четиридесет години.

Всеки от трите периода на Мойсей съдържа избавление чрез вода; Мойсей в кошницата съответства на Мойсей при преминаването през Червеното море, което съответства на Мойсей два пъти при река Йордан: Нил, Червеното море и два пъти при Йордан. Водите на избавлението са представени във всеки от трите периода, защото всички те съответстват на периода, когато водата на избавлението се излива през времето на късния дъжд.

В края на третия период от четиридесет години Мойсей удари Канарата с жезъла си. В края на вторите четиридесет години неговият жезъл раздели Червеното море. В края на първите четиридесет години той отхвърли жезъла на египетската власт и избра да страда с народа си.

В края на първия период един египтянин умря, а в края на втория период умряха войската, първородните и ръководството на Египет. В края на третия период народът на Израил, Аарон и Мойсей вече бяха всички умрели. Това са три паралелни истории, които „ред по ред“ всяка представя 1844 до 1863 г. — историята на третия ангел, която на свой ред представя периода от 11 септември до неделния закон и петдесетия сезон, когато се изливат водите на избавлението.

Мойсей присъства и при двата бунта в Кадис, а бунтовете в Кадис и двата са завършеци в съответните си периоди. И двата представляват 1863 г., която също е завършекът на периода на третия ангел, започващ с алфата през 1844 г. и достигащ до завършека през 1863 г. Когато се разглежда чудната светлина на камъка, който започва като основа и завършва като краеъгълен камък, се признава, че краеъгълният камък пророчески винаги е по-велик. Няколкото капки в началото на петдесетия сезон, водещи до пълното изливане при завършека в деня на Петдесетница, илюстрират тази истина.

На 11 септември поръсването започна и завършва при пълното изливане в неделния закон. Тази истина определя греха на Мойсей при втория и омега Кадис като по-голям грях от

бунта при първия алфа Кадисов бунт. Алфа бунтът доведе до смъртта на цял един народ, а омега бунтът доведе до смъртта на един човек (Моисей), но грехът на този един човек беше по-голям от съвкупния грях на целия народ. Човекът, който съгрешава, умира, и на това равнище няма разлика между греховете на Моисей и на който и да е друг израилтянин, но пророчески второто поразяване на Христос от Моисей беше по-голямо, защото то беше венецът на онзи четиридесетгодишен период.

Бунтът на Моисей при втория омега Кадис беше по-голям грях от бунта на синовете Израилеви, които отхвърлиха вестта на Исус Навин и Халев. Моисей пророчески стои при 1863 година, където умира в пустинята заради своя бунт. Моисей също така стои при 1863 година, където народът на предишния завет умира в пустинята заради своя бунт, но Моисей не участваше в този бунт. 1863 година съответства на неделния закон, както и бунтът на Аарон със златното теле. В тази история, която съответства на Кадис, 1863 година и неделния закон, Моисей се моли да види Божията слава.

Кадис представлява 1863 г., и Моисей присъства и в двата Кадис, така че въз основа на двама библейски свидетели, които и двамата са върхни камъни, установяваме, че и третият четиридесетгодишен период, който не завършва в Кадис, също представлява 1863 г. Там „Моисей неосветеният“ отново разпъва Христос, тъй като отхвърля Канарата. През 1863 г., и при даването на Закона на Синай, „Моисей осветеният“ търси Божия характер. През 1863 г. Моисей представлява и мъдра, и неразумна девица.

„Фарисеят и митарят представляват две големи класи, на които се разделят онези, които идват да се покланят на Бога. Първите двама техни представители се намират в първите две деца, които са били родени на света.“ Притчи Христови, с. 152.

При Кадис и 1863 г. Моисей представлява „две големи категории, на които са разделени онези, които“ „се покланят на Бога“. Моисей е пример за сто четиридесет и четирите хиляди, както и Петър.

„За всяка от двете групи, представени от фарисея и митаря, има поука в историята на апостол Петър. В ранното си ученичество Петър мислеше себе си за силен. Подобно на фарисея, според собствената си преценка той беше „не както другите човеци“. Когато Христос, в навечерието на Своето предателство, предупреди учениците Си: „Всички вие ще се съблазните в Мене тая нощ“, Петър уверено заяви: „Ако и всички да се съблазнят, аз обаче не.“ Марк 14:27, 29. Петър не познаваше собствената си опасност. Самоувереността го подведе. Той мислеше, че е способен да устои на изкушението; но само след няколко кратки часа дойде изпитанието и с клетви и заклевания той се отрече от своя Господ.“ Притчи Христови, 152.

При неделния закон, който е 1863, Петър представлява две класи: онези, които получават белега на звяра, и онези, които получават Божия печат. Когато Исус промени името на Симон на Петър, това символизираще сто четиридесет и четирите хиляди. Това разбиране е символизирано и чрез умножаването на името Петър, като се използват числата, съответстващи на позицията на буквите в английската азбука. Ако приложим същия метод

към 1863, получаваме 144.

Два от трите символа на Моисей, които се съгласуват с 1863 г., установяват, че и третият период трябва също да се съгласува. Двете линии на Кадис определят историята за мъдрите и неразумните девици, а третият период посочва опит да се употреби човешко усилие за извършването на Божие дело. Да се уповава човек на човешка сила, както Моисей постъпи с египтянина, представлява упование в човешки авторитет над постановения авторитет.

Сестра Уайт заявява, че „отношението на съпруга ѝ към Божия народ в известни отношения беше подобно на отношението на Мойсей към Израил“. През 1863 г. Мойсей беше представен чрез Джеймс Уайт. През 1863 г. Джеймс Уайт убива египтянин, поразява Христос втори път и се моли за бунтовниците, които отхвърлиха вестта за „покоя“, изложена от Исус Навин и Халев. Мойсей е едновременно неразумна девица, когато удари Канарата втори път, и разумна девица, когато ходатайстваше за бунтовниците на Израил.

Ще завършим тази статия с пасаж в Числа четиринадесета глава, където Моисей се намира при 1863 година, когато му е даден поглед към Божията слава в паралелната история, представена от бунта при златното теле.

В този пасаж Господ пита „докога“ ще трябва да се занимава с бунтовниците на Израил, което е същият въпрос, който Исая зададе на Господа в шеста глава. Забележете, че книгата Числа поставя тази история в периода, когато земята се озарява от Божията слава, както ангелите също отбелязаха в трети стих на Исая 6. 9/11 беше основният камък на историята от 1844 до 1863 г., а неделният закон е крайъгълният камък. Обстановката в Числа не е нищо по-малко от илюстрация на песента или притчата за лозето, тъй като древният Израил е отминат, докато Господ встъпва в завет с Исус Навин.

И цялото общество издигна гласа си и викаше; и народът плака през онази нощ. И всички израилеви синове роптаеха против Моисей и против Аарон; и цялото общество им каза: Дано бяхме умрели в Египетската земя! или дано бяхме умрели в тази пустиня! И защо ни доведе Господ в тази земя — за да паднем от меч, та жените ни и децата ни да станат плячка? Не би ли било по-добре за нас да се върнем в Египет? И казваха един на друг: Нека си поставим вожд и да се върнем в Египет.

Тогава Моисей и Аарон паднаха на лицата си пред цялото събрание на обществото на израилевите синове. И Иисус, синът на Навин, и Халев, синът на Ефония, които бяха от ония, що бяха съгледали земята, раздраха дрехите си; и говориха на цялото общество на израилевите синове, казвайки:

Земята, през която минахме, за да я съгледаме, е извънредно добра земя. Ако Господ благоволи към нас, тогава Той ще ни въведе в тази земя и ще ни я даде — земя, в която текат мляко и мед. Само не се бунтувайте против Господа и не се бойте от народа на земята; защото те са хляб за нас: защитата им се е оттеглила от тях, а Господ е с нас; не се бойте от тях.

Но цялото общество каза да ги убият с камъни. И славата Господня се яви в шатъра за срещане пред всички израилеви синове. И Господ каза на Моисей: Докога този народ ще Ме презира? и докога няма да Ми повярват, при всичките знамения, които показах между тях?

Ще ги поразя с мор и ще ги лиша от наследство; а от тебе ще направя народ по-голям и по-могъщ от тях.

И Моисей каза на Господа: Тогава египтяните ще чуят това, понеже Ти с мощта Си изведе този народ измежду тях; и ще го разкажат на жителите на тази земя; защото са чули, че Ти, Господи, си всред този народ, че Ти, Господи, се явяваш лице в лице, че Твоят облак стои над тях и че вървиш пред тях денем в облачен стълб, а нощем — в огнен стълб. А ако погубиш целия този народ като един човек, тогава народите, които са чули славата Ти, ще кажат: Понеже Господ не можа да въведе този народ в земята, за която им се беше заклел, затова ги изби в пустинята.

И сега, моля Те, нека се възвеличи силата на моя Господ, според както си говорил, казвайки: Господ е дълготърпелив и многомилостив, прощава беззаконие и престъпление, но никак не оставя виновния ненаказан, въздавайки беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение. Прости, моля Те, беззаконието на този народ според величието на Твоята милост, както си прощавал на този народ от Египет дори досега.

И Господ каза: Простих според думата ти; но както е вярно, че Аз живея, така цялата земя ще се изпълни със славата на Господа.

Защото всички онези мъже, които видяха славата Ми и знаменията Ми, които извърших в Египет и в пустинята, и сега Ме изпитаха десет пъти, и не послушаха гласа Ми, със сигурност няма да видят земята, за която се заклех на бащите им; нито един от онези, които Ме разгневиха, няма да я види. А Моят слуга Халев, понеже в него имаше друг дух и Ме последва напълно, него ще въведе в земята, в която влезе, и потомството му ще я наследи. (А амаличаните и ханаанците живеяха в долината.) Утре се обърнете и тръгнете към пустинята по пътя към Червеното море.

И Господ говори на Моисей и на Аарон, като рече: Докога ще търпя това зло общество, което роптае против Мене? Чух роптанията на израилевите синове, с които роптаят против Мене. Кажи им: Заклевам се в живота Си, казва Господ, както говорихте в ушите Ми, така ще сторя на вас: трупове ви ще паднат в тази пустиня; и всички от вас, които бяха преброени според целия ви брой, от двадесет години и нагоре, които роптахте против Мене, никак няма да влезете в земята, за която се заклех да ви заселя в нея, освен Халев, сина на Ефония, и Исус Навиевия син. А малките ви деца, за които казахте, че ще станат плячка, тях ще въведе, и те ще познаят земята, която вие презряхте. Но колкото до вас, трупове ви ще паднат в тази пустиня. И чадата ви ще се скитат по пустинята четиридесет години и ще понесат блудствата ви, докле трупове ви се изтребят в пустинята. Според броя на дните, през които съгледвахте земята, именно четиридесет дни, за всеки ден по една година, ще носите беззаконията си четиридесет години, и ще

познаете Моето оттегляне.

Аз, Господ, казах: непременно това ще сторя на цялото това нечестиво общество, което се е събрало против Мен: в тази пустиня те ще бъдат довършени и там ще измрат. А онези мъже, които Моисей беше изпратил да съгледат земята, които се върнаха и накараха цялото общество да роптае против него, като разгласиха лоша мълва за земята, именно онези мъже, които разгласиха лошия слух за земята, умряха от язвата пред Господа.

Но Иисус, Навиновият син, и Халев, синът на Ефоний, които бяха от мъжете, отишли да съгледат земята, останаха живи. Числа 14:1–38.

Ще продължим тези разсъждения в следващата статия.